



RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Prot. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Protopopul Nicolae Rațiu al Bălgradului

Biserica ortodoxă română dacă a fost nedespărțită de sufletul Neamului, se datorește simțului de jertfă a slujitorilor ei, cari în vremurile de grea iobăgie pentru Neam, au purtat și ei greul și zăduful iobăgiei alături de popor, dar chiar înfrățiți cu poporul la aceeași umilitoare robotă, erau totuși Părinții cei buni și îndrumătorii cei adevărați pe drumul suferințelor până la sfârșit, în nădejdea mântuirii.

Și mă gândesc la vremile veacului al XVIII-lea când Neamul nostru, hărțuit, rămâne mai bine cu suferința după cap dar cu altarele strămoșești, cari s'au ridicat la cea mai sublimă treaptă a suferinței și a biruinței virtuților creștinești.

Deodată cu durerea Neamului românesc de a vedea închiși la Alba-Iulia pe Horia, Cloșca și Crișan, în mișcarea cărora sufletul poporului românesc vedea răsărind zorii dreptății sale, apare dintr'odată, ca din necunoscut, protopopul Bălgradului, Nicolae Rațiu, parohul bisericii românești neunite, cu hramul „Buna Vestire”, azi Biserica centrală ortodoxă română și cu sufletul său plin de bogăția sentimentelor creștinești și românești, se apropie cu darurile altarului, de figurile încătușate ale eroilor trădați și sortiți muce-

niciei celei mai amare, pentru îndrăsneala de a fi cerut dreptate pentru un neam oropsit și petrecând cu ei clipe de înălțare în taina sfintei spovedanii, le împărtășește sfânta merinde, ca cea mai vie răsplătă pentru tăria credinței lor și a jertfirei de sine pentru un ideal ce ajunge la împlinire, abia numai peste 133 ani.

Câtă luptă cu sine nu va fi avut acest preot și duhovnic, el, care simțea la fel cu cei înlănțuiți durerea, ca să biruiască omul durerii din eul său și să deschidă celor osândiți la grelele munci, perspectiva unei răsplătiri vecinice, după expirarea durerilor.

Aici, în această lucrare sfântă a spovedaniei, se arată adevăratul preot, care prin dibăcia cuvântului eșit din gura lui, deschisă a vorbi celor pierduți pentru viața aceasta de pe pământ în numele lui Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu celui răstignit pentru păcatele lumii, dar care prin crucea Sa a biruit moartea și a mântuit neamul omenesc.

De bună seamă că, dacă Horia și Cloșca s'au prezentat cu fruntea senină în fruntea groaznicelor chinuri, inventate de călăul lor Grancea Rakoczi, spre a-i menține cât mai mult în viață și a le prelungi chinul frângerii oaselor cu roata, apoi se datorește în mare parte

darului, cu care preotul și protopopul Nicolae Rațiu i-a știut pregăti sufelește, însoțindu-i pe drumul calvarului cu crucea suferinței dar și a biruinței în mână. El vedea deja cununile luminatelor răsplătiri pogorându-se pe capetele mucenicilor, așa încât nu i-a fost silă a săruta obrazul batjocorit și desfigurat a lui Horia zicând: „Prin mine te sărută un neam întreg”.

Și totuși el, protopopul, în fața groaznicelor lovituri ce se dădeau cu roata în oasele lui Cloșca, celui mai rezistent dintre eroi, copleșit de povara durerii lui și a neamului său, a leșinat la acest spectacol îngrozitor.

Au trecut de atunci 157 ani în 28 Februarie și valul uitării pare că s'ar așterne tot mai mult pe fața lor, dacă n'ar fi rămas opera

lui încă mărturie vie printre noi.

Acest neobosit protopop, înzestrat cu o putere de muncă deosebită, nu s'a lăsat copleșit de vremile potrivnice dezvoltării noastre, ci cu străduința enoriașilor săi, unii distinși și remarcabili negustori macedo-români, a clădit și dat destinației sublime Biserica zidită de el la anul 1793, înzestrată cu o minunată podoaabă de sculptură și pictură, care și azi stârnește admirația tuturor vizitatorilor ei.

Intre cei mulți, a fost admirată în anii trecuți și de regretatul profesor Nicolae Iorga, care a dispus restaurarea ei, însă vremile po-

Dar Protopopul Nicolae Rațiu a patronat și condus și lucrările de zidire a bisericilor din Maierii Alba-Iuliei, 1795; din Oarda de
(continuare în pag. 2-a)

Cugetări

Să culegem din Biblie aceste cuvinte frumoase:

„Am trăit atâția ani și n'am văzut dreptul rătăcind și copilul dreptului murind de foame”.

O învățătură care vine din fundul veacurilor și care mângâie și înalță sufletele noastre. N. Iorga.

Popoarele nu se îndreaptă numai prin sfaturi: ele au nevoie de lecțiile crude ale experienței. Fr. Mistral.

Pe brutalitate și pe nedreptate nu se poate creia nimic Statornic. N. Iorga

Spune-mi pe cine admiri și-ți spun cine ești.

Saint Beuve

Evangelhia

Luca c. 8, sth. 41—56

Învierea ficei lui Iair constituie una din cele trei învieri, săvârșite de Domnul în cursul propoveduirii. Totdeauna când cheamă pe cei morți la viață, se adresează ca unor ființe adormite și nu moarte. Pentru Iisus nici nu se poate concepe moartea în alt sens, El fiind stăpânul vieții și al morții.

O altă notă caracteristică a acestor minuni, este împrejurararea că nu-le face din motive de reclamă ci dimpotrivă caută să scape de ochii mulțimilor spre a nu fi obiectul lor de mirare și admirare.

Hotărât, că motivele și scopul pentru care Domnul săvârșește minunea învierii ficei lui Iair, astăzi, când se istorisește aceeași minune, nu același este învățământul desprins din istorisirea propriu zisă. Mântuitorul atunci a mângâiat în primul rând pe cei doi părinți adânc nenorociți, prin pierderea unicei lor fiice, iar apoi a refăcut credința celor ce-și pierduse razimul în imposibilitatea învierii celei adormite.

Pentru creștinul ce ascultă cu evlavie istorisirea întocmai a acestei minuni, se desprinde adevărul, că Dumnezeu este purtătorul nostru de grijă deși noi „ne rădem de dânsul” prin acțiunile și gândurile noastre pozitive bunătății Lui.

Este un adevăr constatat de obște, că universul întreg se mișcă în urma purtării de grijă a lui Dumnezeu; El face ca soarele să-și aibă drumul său, luna și nenumăratele stele ce împodobesc cerul să-și cunoască calea lor, iar pământul să-și cunoască

locul său; fără ca să se întâmple nici cea mai mică poticnire. Ar ajunge săși întoarcă Dumnezeu privirea numai, și fiecare și-ar pierde buna rânduială ce-o urmează.

La fel este și în viața noastră zilnică. Mai presus de puterea omenească de orânduirea faptelor și a întâmplărilor, stă purtarea de grijă alui Dumnezeu. Această purtare de grijă iubitoare se manifestă față de ființa noastră, pentru a-ne păzi de tot ce poate amenința peirea noastră sufletească. Chiar de noi „ne rădem” de această purtare de grijă, Dumnezeu ne ocrotește și ne păstrează spre a învia în noi puterile adormite de duhul cel rău. Căci, Dumnezeu nu voiește moartea păcătoșului, ci așteaptă întoarcerea lui.

Ce minunată pildă de învierea puterilor bune ale sufletului nostru, ne dau slugile și norodul ce-și „râdeau” de Domnul zicând, că fiica a murit și nu doarme. Domnul trece nepăsător peste această gloată, învie fiica și mângâie părinții.

Și Dumnezeu, uitând toată răutatea și necrederea noastră, ne poartă grijă dându-ne viață sănătată, belșug în toate și așteaptă învierea noastră la o altă viață.

Creștine, toate dăruirile cerului sunt datorite purtării de grijă alui Dumnezeu, deci să nu fim asemenea celorce-și „râdeau” de Domnul în casa lui Iair, ci să luăm aminte că, numai prin El „trăim, ne mișcăm și suntem”.

În adâncimea acestui adevăr stă toată învățătura minunii învierii ficei lui Iair.

Prof. T. Ciurus

Universitatea din Cluj-Sibiu, în misiunea ei națională

Duminică, 25 Octombrie 1942, a avut loc în Alba-Iulia constituirea secției Asociației „Prietenii Universității din Cluj-Sibiu”. Cu acest prilej, Dl prof. Iuliu Hațieganu a rostit o conferință documentată și pătrunsă de idealul național, în fața unui mare număr de ascultători.

Distinsul conferențiar, după ce arată dureroasele împrejurări ale anului 1940, evidențiază refacerea Universității datorită înaltului sprijin al D. Marelui Ion Antonescu ca apoi să continue a demonstra cele cinci misiuni ce are de îndeplinit și îndeplinește acest areopag al științei: creația științifică; îndrumarea profesională; răspândirea culturii în masele largi ale neamului; viața intern universitară și educația în sens național, prin formarea elitelor.

Atât concepția personală a conferențiarului cât și principiile călăuzitoare a Universității ce reprezenta, erau un armonie și într-un tot bine definit cu sufletul neamului nostru.

Născut odată cu încreștinarea

și viceversa, acest suflet nu se poate păstra unitar decât hrănindu-se cu aceeași putere de îndrumare ce constituie însăși firea lui. Iată de ce ne-am bucurat mult când am auzit cuvinte ca aceste:

Universitatea, alături de Biserica și Astra, ridică cuvântul contra egoismului și scepticismului; căci ea dorește și vrea formarea omului capabil pentru jertfă. Acești oameni vor forma elitele neamului, nu sub raportul științei sau profesiei, ci ca Apostolii Bisericii, capabili de a îndruma pe alții spre realizarea idealului nostru. Așa cum în trecut s'au adunat cei 40.000 de români pe câmpia Libertății, la glasul de chemare al elitelor de atunci și acum avem trebuință de aceleași elite românești.

Noua concepție de viață românească ce stăpânește Universitatea din Cluj-Sibiu, pe al cărui frontispiciu strălucește Crucea, ne îndreptățește la izbândă.

Și vom birui, căci dreptatea învie chiar din morți!

Preoții jertfei și preoții hranei

Învățătură arheolog Vasile Pârvan, în cuvântarea sa de preamărire a eroilor morți pentru patrie, spusă în luna Noemvrie 1918 aceste cuvinte, gândindu-se la sublima jertfă a celor umili, căzuți pe tot întinsul țării și la micimea de suflet a profitorilor, îmbogățiților și infamilor:

„Cine va feri națiunea noastră de tragedia eroului dus pe căi greșite tot mai departe de biruință?”

Cine va crește națiunea noastră întru eroismul activ, creator și sigur de rolul jertfei sale, națiunea noastră, care de două mii de ani nu cunoaște decât suferința martirului, răbdarea infinită sub loviturile sorții?

Vor fi preoții jertfei, ori vor fi preoții hranei?

Căci preoții hranei știu încănta mai iscusit turmele nevinovate de oameni săraci cu duhul. Și grava demnitate cu care se împodobesc ei e așa de impunătoare, că ei par a fi înșiși îngerii virtuții.

Numărul preoților hranei, a indivizilor robi ai pântecului și ai ambiției deșarte, a crescut mereu până când furtuna năpraznică a rupt catargul corăbiei, amenințând cu scufundarea măreței zidiri a înaintașilor.

Loviturile crude ale soartei, experiența dureroasă a anilor triști de cumplite încercări și nenumărate jertfe făcute vor trebui să ne deschidă larg ochii pentru a distinge bine care-s preoții jertfei și care-s preoții hranei: timpul acesta a verificat toate caracterele, a oțelit toate voințele neînfrante și a smuls masca tuturor saltimbancilor.

Soarele va răsări iar.

Ne-o spun toate semnele vremii, ne-o strigă întreg sufletul nostru drept și ne-o asigură vitalitatea nebiruită a neamului nostru.

Cu siguranță atunci vom ști alege aurul ieșit mai strălucitor prin acțiunea focului.

Până atunci să ne silim fiecare în cercul nostru a fi un umil preot al jertfei, un slujitor credincios adevărului, al binelui și al dreptății naționale, pentru a nu ne prezenta la soanul judecății ale cărei trompete se aud, încărcăți de păcatele unei vieți ticăloase, de rob al stomacului sau de fiu rătăcit al neamului.

E momentul cel din urmă să ne desmetim și să privim în jurul nostru și în sufletul nostru.

ION BERCIU

Protopopul Nicolae Rațiu al Bălgradului

(urmare din pag. 1-a)

jos, 1796 și peste tot s'a folosit de toate mijloacele spre a întări cu semne văzute și altare mărețe, credința, ce era singura tovarășe de suferință a neamului românesc.

Protopopul Nicolae Rațiu a fost și un om intelectual remarcat, ceace se desprinde și din opera scripturistică eternizată în protocoalele parohiei centrale din Alba-Iulia, cari mărturisesc pe omul ordonat, cult și cu multă autoritate.

Nici nu putea îndeplini un rol atât de greu, ca cel al mângâierii eroilor mucenici Horia, Cloșca și Crișan în supremele lor clipe de sbucium sufletesc, decât un preot distins și cu mult duh preoțesc, cu prestanță și cu autoritate părintească. Și aceste calități le-a întrunit într'un mod fericit protopopul Nicolae Rațiu.

A murit la 11 Aprilie 1805, la vârstă de abia 55 ani și a fost îngropat la 13 Aprilie de către preotul și urmașul său Nicolae Panoș, lângă Biserica ridicată de el.

Vremile vitrege prin cari a mai trebuit să străbată neamul românesc, i-au risipit mormântul, din care, acum doi ani, am dat de crucea modestă ce străjuia la căpătâiul lui și a preotesei sale Agafia, dar pomenirea lui va fi neuitată atâta vreme cât neamul nostru se va cinsti cu memoria martirilor Horia, Cloșca și Crișan, cari nu pot fi smulși din sufletele noastre, concrescute cu virtuțile pentru cari ei au trăit, luptat și murit.

Acesta este protopopul de vrednică pomenire Nicolae Rațiu al Bălgradului.

Prin sufletul lui și al fiilor adăpați de mireasma altarelor românești, trăiește și nădăjduște azi și în viitor neamul nostru și va birui în măsura în care virtuțile sale creștinești vor fi stăpâne pe destinul nostru.

În spre această țintă arată și preotul de azi drumul nației.

Să-l urmărim, ca să dobândim biruința.

Prot. Alexandru Baba

(După «Apulum» Buletinul Muzeiului Regional Alba-Iulia, I.)

Rezultatul experienței mele catehetice în școala primară

de Pr. Gh. Popescu-Zlatna.

Punându-se azi din nou pe tapet chestiunea catehizației m'am hotărât să public — cu aprobarea Onor. Redacției a Renașterii — conferința ținută la congresul secției Cluj a Asoc. clerului „A. Saguna” în Huedin în 1939.

Azi când o bună parte a poporului dela sate și încă foarte mulți intelectuali dela orașe și sate sunt străini și nepăsători față de biserică și credință, când „trăim zile de răceală și de lipsă a simțământului religios, când inimi de gheață stau în fața focului divin, care singur poate lumina și încălzi conștiințele” buimăcitori în întinerece, problema catehizației este de o importanță netăgăduită și actuală în continuu.

1. Întâi un mic istoric.

În lipsa școalelor în vechime religia se învăța în familie și de preot fără programă și fără metodă. Toată instrucția religioasă consta din învățarea rugăciunilor, din citirea ceaslovului și deprinderea unor cântări bisericești.

Un început al catehizației se poate socoti pe timpul ierarhiei sârbești, care a obligat preoțimea să învețe cele dumnezeiești. S'au tipărit și câteva cărți de religie.

Sub marelui Mitropolit A. Saguna se fac îmbunătățiri cu planuri de predare, cu cărțile de religie și pregătirea preoților și învățătorilor. Apoi mai târziu s'a sistematizat și predarea religiei după toate cerințele pedagogiei cu metodă, manuale și programă.

„Bisericii — precum arată și Conc. Ep. Cluj în ord. Nr. 6159/1932 — i s'a lăsat doar facultatea puțină de a se îngriji de religie”. Cu toate acestea preoții în mare parte au făcut catehizația de bună voie ca „adevărați părinți sufletiești” și ai tinerii celei mici.

2. Starea de drept actuală.

Prin modificarea art. 61 din Legea inv. primar din 1924, publicată în Mon. Of. Nr. 96 din 1932, catehizația intră într-o fază nouă. Biserica a câștigat un drept, care îi aparține, dar care i-a fost răpit, iar preoțimea a ajuns ca nestânjenită de nimeni să-și poată crește cu toată grija și tot devotamentul pe viitorii credincioși pe baza principiilor sfinte evanghelice. Lipsa însă programa recerută de nouile împrejurări, căci deși legea de mai sus a fost votată în luna Martie 1932 Sf. Sinod n'a întocmit noua programă decât în Decembrie acelaș an, așa, c'a fost nevoit Consiliul nostru Ep. (desigur ca și celelalte Consilii Ep) să ne pună la dispoziție cu ord. Nr. 6159/1932 o programă provizorie, cetând ca preoțimea să se achite cu vrednicie de această nouă și frumoasă îndatorire, pregătindu-se și lucrând temeinic.

S'a ajuns adevărat la o reparare, dar această dorim, cred toți preoții să fie întregă și anume: Dacă „Renașterea Națională” a avut ca simbol „Crucea”, ceea ce ne-a bucurat mult, iar deviza și legământul organizației tinerilor a început cu cuvintele: „credința și biserică strămoșească”.

Iuși factorii responsabili s'au exprimat și se exprimă cu toate ocaziile la radio, conferențe, discursuri, că educația religioasă-morală trebuie să fie pe primul plan.

Textul legii cu art. 61 modificat și care nu s'a mai schimbat nici prin noua lege a inv. primar este clar și categoric, lată ce spune: „Învățământul religios se predă în școlile primare în 2 ore pe săptăm. în fiecare clasă.”

(Va urma)

„Stefan cel Mare stău, cum și noi, că, ori câte clipe ar avea nedreptatea, dreptatea are o veșnicie”.

★

„Puterea strămoșilor n'o vei avea niciodată când vei merge pe alt drum decât al lor; strămoșul va răsări în calea ta, te va opri. Și eu cunosc unul pe care nu-l putem înmormânta. Cu el n'am isprăvit. Ori dușman al greșelilor noastre, ori

ajutor al dreptului nostru, îl vom avea înaintea ochilor pe acela care la 1691 s'a coborât trupăște în pământul de acolo.

**Organizați
REUNIUNI
de femei**

Concubinajul

Viața religioasă și publică își are metehnele ei. Una din acestea este și conviețuirea neligitimă. Concubinajul e o plagă socială care sapă la temelii morală și națională a căsătoriei și familiei. Familia este celula vieții sociale și temelul cel mai puternic pe care se razimă o națiune.

Instituția familiei fiind sănătoasă și îndumătată pe căile moralității, asigură trăinicia și viitorul unui neam. Aceasta fiind misiunea și caracterul familiei în mijlocul colectivității naționale, Biserica și Statul deopotrivă trebuie ca să-i asigure condițiile și mediul prielnic spre a se desvolta normal și moral în slujba marilor interese ale Patriei. Ori concubinajul este o deviere dela linia dreaptă a căsătoriei, un compromis și o decădere a instituției, precum și un mijloc pentru promovarea imoralității publice. Vom defini această noțiune. „Concubinajul este o conviețuire naturală între două persoane de sex diferit, fără binecuvântarea bisericii, și fără formalitatea cerută de căsătoria civilă prin codul civil”. Trebuie însă să facem și o distincție, căci putem vorbi despre un concubinaj cu caracter civil, și de altul cu caracter religios, acolo unde lipsește numai binecuvântarea nunții. Sub aceste două aspecte se prezintă această lacună a vieții sociale. În general se constată că asemenea însoțiri nu au coeziunea necesară pentru prosperitatea vieții familiare, sunt adesea fructul unor întâmplări, iar viitorul unor astfel de însoțiri se conturează dela început în linii întunecate.

Ne vom opri asupra cauzelor mai însemnate ale acestei plăgi sociale. Experiența vieții pastorale ne arată că cele mai frecvente cazuri de concubinaj provin din pricina divorțurilor sau a separației dintre soți. În asemenea cazuri mulți credincioși se învoiesc la conviețuire de compromis până la săvârșirea divorțului civil. Moralitatea vieții publice fiind în mulțime priviște destul de laxă, tolerează asemenea conviețuiri.

Pricină pentru concubinaj sunt și însoțirile între nevraștânici. Mulți părinți din motive de ordin material plănuiesc însoțiri între tineri cu mintea neformată. Cele mai multe din asemenea combinații se destramă ca o pânză de păianjen la suflarea vântu-

lui. Metode de felul acesta trebuie combătute căci pot fi cazuri de contagiune socială cu urmări funeste pentru toți făptuitorii lor.

Căsătoriile mixte între membrii diferitelor confesiuni sunt și ele cauza cari promovează mai ales indiferentismul pentru căsătoria bisericească. Mai adăugăm laicismul și concepțiile materialiste despre instituția căsătoriei; aceste sunt curente cari minează de-adreptul temelii divine ale tainei căsătoriei.

După acestea vom sublinia acuma remediile principale pentru reducerea concubinajului.

Socotind familia ca temelie, existența și garanția pentru trăinicia vieții naționale a Neamului, este absolut necesar ca acestei instituții fundamentale, pe lângă reglementarea ei civilă să i-se dea suportul moral necesar, să poarte peccica binecuvântării religioase. Puterile divine în armonie deplină cu cele omenești, să conduca la desăvârșirea aceleiași scop: sfințirea și desăvârșirea vieții familiare. Este o cerință supremă a vremii de azi, de a ne întoarce la căile tradiționale atât de încercate și sigure, și să se ducă la bun sfârșit legiferarea obligativității căsătoriei religioase alături de cea civilă. Această legiferare nu este un privilegiu ce s'ar acorda Bisericii, ci este restabilirea în parte a unor drepturi pe care le-a avut în mod deplin. În epocile când credința se răcește sau când curente raționaliste își fac drum în conștiința publică, este încercat să se întâmple și abaterea dela pravila și tradiția încetățenită. Totus o armenioasă și deplină dezvoltare a vieții familiare încombă în sine, darul lui Dumnezeu care însoțește căsnicia în bucurii și dureri deopotrivă. În viața conjugală se adevărește deplin cuvintele Mântuitorului: fără de mine nu puteți face nimic”. Prin recunoașterea caracterului obligator al căsătoriei religioase din partea Statului, se va întări și consacra sfințenia tainei cununiei, în conștiința cetățenească. „dându-se Chesarului ce este a chesarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Mai este și un alt mijloc pentru combaterea concubinajului.

Continuare în pag. 4-a.

Concubinajul

Urmare din pag. 3

lui, lupta pentru restrângerea divorțurilor. Divorțurile ori cam ar fi socotite, sunt o sgu- duire a căminului familiar. Inmulțirea și practica ușura- tică a divorțurilor sunt seme- ne și degenerări ale vieții fa- miliare. Biserica și Statul tre- bue să conlucre pe cât este cu putință la opera pentru micșorarea divorțurilor. Din cercuri bisericesti, s'a expri- mat părerea că pentru stăvi- lirea acestui rău social, să se accepte metoda mixtă în pro- cesele de divorț, astfel ca în

toate instanțele de judecată, să participe și preoți ca jude- cători cu vot deliberativ (Vezi Tr. Costea, Căsătoria, pag. 235).

Mai pre sus de toate, partea cea grea, cea mai însemnată, rămâne în țaria cuvântului și puterea amvonului, de unde trebuie să lucrăm „cu vreme și fără vreme“, la crea- rea conștiinței creștine, care este un instrument și for su- prem în „ființa lăuntrică a credinciosului.

Pr. L. David

INFORMAȚIUNI

Dinstincție. Intre preoții distinși de P. S. Episcop Nicolae Colan, cu dreptul de a purta brău roșu închis, este și P. C. pâr. Teodor Țiboca, adm. protop. din Călățele și care dintr'o regretabil greșală a fost omis din anunțul trecut.

Adunarea generală a Asociației Clerului „Andrei Șagu na“, secția Arad și-a ținut ședința ordinară în Arad, în 16 Octomvrie 1942. Conferința pr. Ioan Nădă- lan, a tratat despre: „Problema manualelor de religie și în specia

a Catehismului în școala primară. Propunerile aprobate de adu- nare sunt: intervenția pentru mu- tarea târgurilor din Dumineci; res- pectarea repausului duminical; destinarea peretelui dinspre răsărit; în fiecare casă pentru icoane or- todoxe; introducerea religiei în școlile practice; împăcarea celor desbinați pentru realizarea unei Asociații a Clerului din toată Țara, pe baza principiului federativ al Societăților existente preoțești, sub regimul unui Statut comun și în fine alte hotărâri de ordin epar- hial.

PARTEA OFICIALĂ

No. 3999/1942.

Apelul parohiei LIUBOMIRCA din Transnistria.

Printre membrii Misiunii Ortodoxe în Transnistria, a- vem și un vrednic și distins slujitor la altarul Domnului, plecat din rândurile noastre. Este C. ieromonah Nicolae Goreea din Cristești, care în prezent predică cuvântul lui Dumnezeu în comuna Liubo- mirca, din jud. Baltă, Trans- nistria.

Biserica sa este însă lipsită de ornate și vasele sfinte. În împrejurările actuale însă po- pulația nu poate să și le pro- cure. Preotul fiind legat su- fletește de Eparhia noastră, apelează deci la frații săi preoți din Vicariat și îi roagă călduros să doneze pentru pa- rohia amintită, de acolo unde prisosește: un rând de odăjdii, un potir, disc, stelnuță, etc.

S'ar face astfel o legătură sfântă între o parohie din Ar- deal și una din Transnistria.

Ne adresăm cu acest apel că- tre parohiile noastre și le ru- găm să ne trimită donația cât mai urgent, pentru a le exp- dia acolo unde este atât de as- teptată.

Alba-Iulia, 20 Oct. 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba
Secretar,
Prot. T. Ciurus

1—3

Nr. 475—1942.

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de cl. III Ciuruleasa, protopo- piatul Abrudului, se publică concurs cu termen de 30 de zile.

Venitele împreunate cu pos- tul de paroh sunt:

1. Salar dela Stat;
2. Folosința Cimitirului;
3. Stolele obicinuite.

Parohia e situată pe șoseua Abrud-Brad, la depărtare de 4 km. de centrul protopopesc și gara Abrud-Turda.

Reflectanții își vor înainta cererea însoțită de actele ne- cesare, Ven. Consiliu Vicarial Alba Iulia și se vor prezenta în parohie cu prealabila noas- tră încuviințare spre a cunoa- ste împrejurările și pe credin- cioși.

Intregirea postului se face prin numire de Consiliul Vi- carial.

Arbud la 15 Oct. 1942.

În înțelegere cu consiliul parohial.

Protopop,
Ioan Fodorean

1—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei Dăngăul Mic, protopopiatul Cluj-Huedin, jud. Cluj-Turda, devenită vacantă prin trans- ferarea preotului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Re- nașterea.

Preotul numit va beneficia de următoarele venit:

1. Salar dela Stat conform pregătirii;
2. Casă parohială cu depen- dințele necesare;
3. Sesiune parohială: a) dela parohia Dăngăul Mic: 4 jg. 1125 stj. fânaț; 709 stj. cultură; 16 jg. pășune; b) dela filia Dăngăul mare 1 jg. arabil; 13 jg. 885 stj. pășune 25 jg. 1196 stj. pă- dure.

4. Venitele stolare obișnuite;
5. 15 litri cereale (grâu, po- rumb, secară sau orz) dela fie- care familie.

6. Dreptul la lemne de foc din pădurea comunală.

Reflectanții la acest post își vor înainta, la timp, cererea cu actele necesare Ven. Con- siliu Vicarial, apoi cu încu- viințarea subsemnatului oficiu se pot prezenta în parohie, ca să facă cunoștință cu poporul.

Intregirea postului se face prin numire, din partea Ven. Consiliu Vicarial.

Călățele, 28 Sept. 1942.

Oficiul protopopesc în con- telegere cu Consiliul Parohial.

Adm. Protopop,
Pr. Teodor Țiboca

2—3

Nr. 849—1942.

CONCURS

Se publică concurs pentru între- girea parohiei cl. I. Războieni Ce- tate, din protopopiatul Turda, de- venită vacantă prin transferare, cu

termen de 30 de zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială, supraedifi- cate și grădină.
3. Sesiune parohială 32 jug. pe lângă respectarea condițiunii a- probată de Consiliul Vicarial.
4. Contribuția benevolă de ce- reale, din care 1/3 compete can- torului și crânicului.
5. Stola uzitată.

Candidații vor înainta cererea și actele necesare, în termen, Ve- neratului Vicariat, dar cu avizul O- ficiului protopopesc se vor putea prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Parohia se va întregi în baza concursului, prin numirea făcută prin Consiliul Vicarial.

Turda, la 15 Octomvrie 1942.

În înțelegere cu Consiliul pa- rohial din Războieni-Cetate.

Protopop, Aurel Gliga

2—2

Oficiul Protopopesc Ort. Român Cluj-Huedin în Călățele.

Nr. 997—1942.

CONCURS

Se publică concurs pentru în- tregirea parohiei Bica Română, din protopopiatul Cluj-Huedin, ce va deveni vacantă, cu data de 1 No- emvrie a. c. în urma pensionării Pr. Aurel Crainic, cu termen de 15 zile dela publicare în „Re- nașterea“.

Beneficiul împreunat cu acest post:

1. Salar dela Stat conform pre- gătirilor,
2. Casă parohială cu supraedi- ficatele necesare,
3. Sesiune parohială, 26 jug- arabil și fânaț: două grădini în suprafață de 3—4 jug. și cimitirul.
4. Stolele obișnuite în parohie.

Candidații își vor înainta cererea cu actele necesare Ven. Consiliu Vicarial în Alba-Iulia, în termenul legal, putându-se prezenta în pa- rohie, cu prealabila noastră încu- viințare, pentru a se face cunoscut credincioșilor.

Intregirea postului se va face prin numire, de către Ven. Con- siliu Vicarial.

Călățele, 6 Octomvrie 1942.

La înțelegere cu Consiliul pa- rohial din Bica Română.

Teodor Țiboca
Adm. protopopesc

Citiți și păstrați „Renașterea“

TIP. „ALBA“ Cenzurat